

**A „FELESLEGES
EMBER”**

Oblomov (Goncsarov)

Rácz Dóra

ОБЛОМОВЪ

РОМАНЪ

ВЪ ЧЕТЫРЕХЪ ЧАСТЯХЪ

Ивана Гончарова

Томъ I

Издание Д. Е. Кожанчикова

С.-ПЕТЕРБУРГЪ

1859

Oblomov

- ▶ Ivan Alekszandrovics Goncsarov orosz író regénye
- ▶ Goncsarov tizenkét éven át írta a regényt
- ▶ A regény végül 1859-ben jelent meg.

A regény tartalma

- ▶ Oblomov gondolatban tele van reformokkal a világ megváltoztatása érdekében.
- ▶ A valóságban azonban mindez túl sok energiát kívánna tőle, ezért végső soron nem tesz semmit. Levonja a tanulságot, hogy nem érdemes semmin sem változtatni.
- ▶ Csak egy rövid álmódzás az életében Olga megismerése és szerelme is.

Film (Oblomov néhány napja)

- ▶ A regényt többek között Nyikita Mihalkov, Oscar-díjas filmrendező filmesítette meg.
- ▶ A film címszerepét Oleg Tabakov alakította.

**ALEKSZANDR
SZERGEJEVICS
PUSKIN
ANYEGIN**

ALEKSZANDR SZERGEJEVICS

PUSKIN

-A modern orosz irodalmi nyelv megteremtője
1799-1837

-Költő, író, drámaíró

-Puskin mindhárom műfajban maradandót alkotott

-Irodalmi irányzata a romantika és a realizmus

-George Byron nagy hatással volt rá

-Moszkvában az egyik legismertebb és

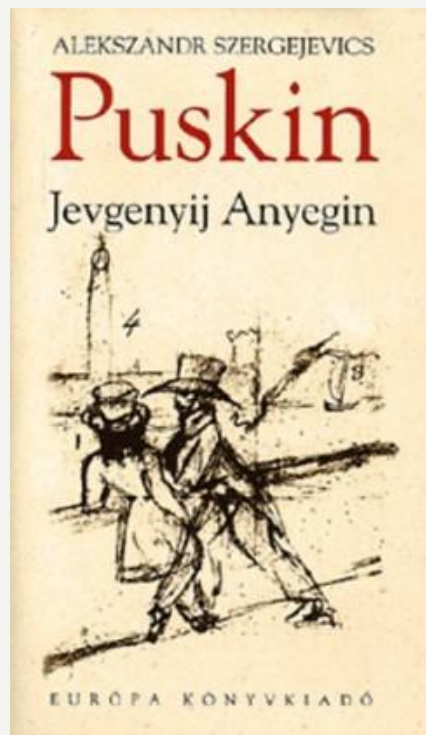

ANYEGIN

- A mű nyolc fejezetből áll
- Byroni világfájdalom jellemzi az Anyegin
- Versforma erősen zenei: Anyegin strófa
- 14 soros strófából áll, 9 és 8 szótagú jambikus lejtésű sorokból épül fel
- Realista vonások, társadalombíráló részletei vannak
- Csajkovszkij írt belőle operát
- Műfaja: verses regény
- Romantikus elemek

ANYEGIN

Anyegin egy jómódú, nemesi család sarja, aki a nagyvárosban él. Azonban nagybátyja megbetegszik ezért Anyegin vidékre költözik, ahol új életet kezd. Itt megismerkedik Lenszkij a költővel, akivel hamar barátok lesznek. Larina asszonyt is megismeri. Az özvegynek két lánya van, Olga és Tatjana. Olga gyermekkor óta Lenszkij szerelme, Tatjana pedig titokban beleszeret Anyeginbe, aki azonban visszautasítja Tatjana szerelmét. Tatjana nap alkalmából Larinéknak bált rendeznek, ahova Anyegin is elmegy. Lenszkij féltékeny lesz, ahogy meglátja Anyegint Olgával táncolni, ezért kihívja egy párbajra. A párbajban Lenszkij életét veszíti, Olga a gyász után hozzá megy egy katonatiszthez. Larina asszony elhatározza, hogy Moszkvába költöznek, ahol remélhetőleg találhatnak megfelelő férfit Tatjanának. Anyegin is visszatért a városba, és az egyik bálon találkozik N. herceggel, aki bemutatja neki feleségét, Tatjanát. Anyegin rájön, hogy szereti az asszonyt, amire Tatjana azt felelte, hogy ő is szereti Anyegint, de nem lesz hűtlen a férjéhez.

Pecsorin: Korunk hősei

Simon Zsolt

Rövid felvezető

- A *Korunk hőse* Lermontov klasszikus értékű és érvényű regénye, lényegében az első pszichológiai regény az orosz irodalomban.
- A *Korunk hőse*ben az orosz ifjúság egy tipikus képviselőjét ábrázolja Lermontov a regény főhőse, *Pecsorin* alakjában.
- Pecsorinnal az a baj, mint minden felesleges emberrel, hogy nem tud mit kezdeni az életével. Nincsen anyagi függősége, azt csinál, amit csak akar.
- Lenyűgöző fizikai és szellemi képességekkel rendelkezik, csak mégsem használja ki őket semmire, pláne nem valami jó célra. Csak lődörög a nagy Oroszországban, és nincs semmi, ami vonzaná, életunt, és rövidesen meg is hal.

A cselekmény vázlata

- A regény öt különálló történetből áll, ezeket a főhős, Grigorij Pecsorin alakja köti össze. A fejezetek nem az események valós (kronológiai) időrendjében követik egymást: a két első fejezet eseményei időrendben a regény végére valók.
- Az első fejezetben a főhőst egykori feljebbvalója, Makszim Makszimics törzskapitány elbeszéléséből, tehát csak „másodkézből” ismerjük meg. A másodikban már maga Pecsorin is megjelenik egy villanásra, őt az utazó elbeszélő írja le.
- Azután a könyv végig *Pecsorin naplójaként* folytatódik, ebben tárul fel igazán a főhős ellentmondásos belső világa.
- Az elbeszélő a Kaukázuson át hazafelé utazik Grúziából, ahol készülő munkájához gyűjtött anyagot. Útközben megismerkedik a veterán Makszim Makszimiccsel, egy csecsenföldi orosz erőd egykori parancsnokával. Az idős tiszttel elmesél neki egy régi történetet Grigorij Pecsorinról, egy homályos história miatt oda áthelyezett huszonöt éves, művelt, jó képességű, de különc tisztről, aki felkavarta az erőd eseménytelen életét.

- A fővárosi nagyvilági élettől megcsömörlött, mindenből kiábrándult Pecsorin unalmában szemet vetett Belára, a helyi csecsen herceg lányára, elraboltatta és együtt élt vele az erődben.
- Szenvedélyesen megszerették egymást, de Pecsorin néhány hónap múlva ráunt, mondván: egy hegylakó lány szerelme sem jobb, mint egy nemes hölgyé. Végül a bánatában hervadozó Belát korábbi csecsen szerelmese (Kazbics) elrabolta, és amikor üldözői utólérték őket, leszúrta a lányt, hogy ne lehessen másé.
- Egy-két nappal később a két utazó Vlagyikavkazban újra összefut. Itt az utazó-elbeszélő tanúja lesz Makszim Makszimics és az átutazóban lévő Pecsorin rövid találkozásának. Pecsorin unottan vált néhány mondatot régi bajtársával, de szívélyes meghívásait elutasítja, még egy itatra sem hajlandó maradni, mert „siet”, máris indul Perzsiába.
- Régi feljegyzéseire sincs szüksége, így azokat az utazó-elbeszélő kapja meg. Ezek az iratok képezik a regény további, központi részét.

- A Kaukázus felé utaztában Pecsorin a Fekete-tenger parti kisvárosba, Tamanyba érkezik. A szálláshelyén gyanút fog: egy vak kisfiút követve rájön, hogy csempészek kis csoportjába botlott. A csempészek megpróbálják eltenni őt láb alól, és miután ez nem sikerül, a leleplezéstől félve sietve elhagyják Tamanyt, otthagyva a vak fiút.
- „Elszomorodtam - olvassuk Pecsorin naplójában. - De mért is vetett a sors *becsületes csempészek* békés társaságába? Mint a sima forrásvízbe hajított kő, megzavartam nyugalmaikat, és mint a kő, magam is majdnem a vízfenékre estem!”
- A kaukázusi gyógyfürdőhelyek úri közönsége nagy társasági életet él. Pecsorin hideg számítással magába bolondítja az érzékeny, tapasztalatlan, igaz szerelemre vágyó Mary hercegkisasszonyt
- És egy félreértett helyzet miatt (régi szerelmével, Verával találkozik), becsületének védelmében párbajra kényszerül, majd - miután rájött, hogy szándékosan töltetlen pisztolyt adtak kezébe - halálosan megsebesíti riválisát, tisztársát, a lobbanékony és féltékeny Grusnyickijt. Távoznia kell, de előtte fölkeresi Maryt, hogy megmondja: csak játszott a szerelmével. Marynek alig marad ereje, hogy a szemébe vágja: „Gyűlölöm...”
- Kártyázó tisztok társaságában hősünk akaratán kívül belehajszolja egyik tisztársát, Vulicsot egy értelmetlen fogadásba és - bár nincs köze hozzá - közvetve hozzájárul annak halálához: egy részeg kozák öli meg. Pecsorin maga is próbát tesz a sorssal: betör a gyilkos lakásába, de a kozák lövése nem találja el, így sikerül őt lefognia.

Vége

Pecsin – A felesleges ember
(Lermontov: Korunk hőse)

A felesleges ember(лишний человек)

A felesleges ember :

- cselekvés képtelen
 - kiábrándult
 - kallódó értelmiségi
 - nem találja a helyét az életben
 - semmire sem jut
 - nem csinál semmit
 - társadalomnak nincs szüksége rá
 - cselekvés képtelensége
- egyszerűen jellemhiba: mélyről fakadó gyávaság

- 19. századi orosz irodalom egyik alaptípusa
- Ezt a figurát az elsők között Csernisevszkij és Belinszkij(1811–1848) írta le.
- Az orosz irodalomban a felesleges emberek elsők egyike *Pecsorin* a Korunk hősében, Lermontov regényében

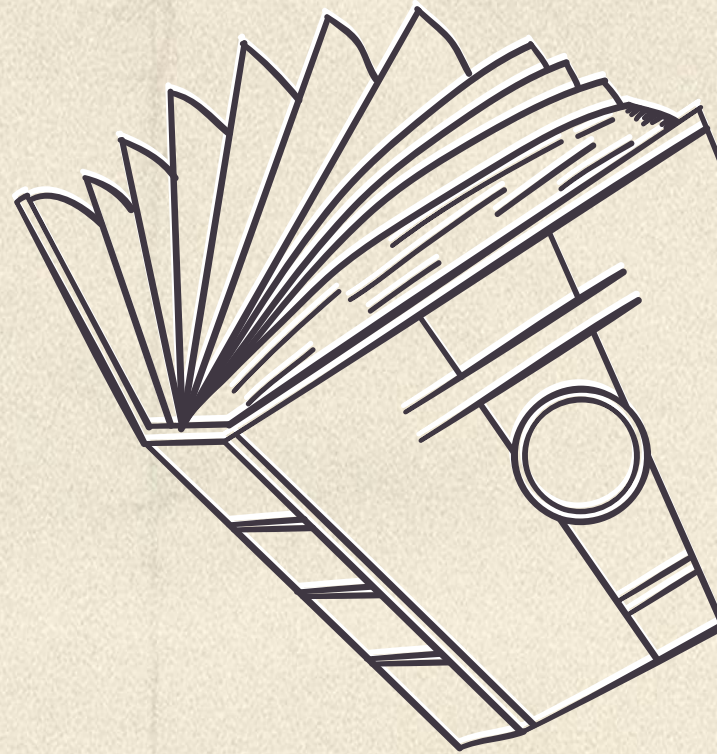
Lermontov: Korunk hőse

A *Korunk hőse*ben az orosz ifjúság egy tipikus képviselőjét ábrázolja Lermontov a regény főhőse, *Pecsorin* alakjában.

Pecsorinnal az a baj, mint minden felesleges emberrel, hogy nem tud mit kezdeni az életével. Nincsen anyagi függősége, azt csinál, amit csak akar. Lenyűgöző fizikai és szellemi képességekkel rendelkezik, csak mégsem használja ki őket semmire, pláne nem valami jó célra. Csak lődörög a nagy Oroszországban, és nincs semmi, ami vonzaná, életunt, és rövidesen meg is hal.

Egy kapitány elbeszéléséből és Pecsorin naplójából ismerjük meg a vele történeteket; Belát, a gyönyörű tatár lányt, a tamanyi csempészeket, Mary hercegkisasszonyt.

„Korunk Hőse, igen tisztelt uraim, valóban arckép, de nem egy emberé: olyan arckép, mely egész nemzedékünk hibáit hordozza, teljes fejlettségük fokán.”

– Lermontov

Pecsorin

- Orosz nemes ifjú, Lermontov *Korunk hőse* c. novellafüzérének központi alakja. Tanult katonatiszt volt, okos, érzékeny, büszke és kiismerhetetlen.
- Pecsorin soha nem érzi az életét, mint egy egész, a saját szavaival, mint két ember egymás mellett létezik.
- Vágya az, hogy mindent elintézzon, csak úgy, ahogy eszébe jutott, és sehogy máshogy. Ebben hasonlít egy makacs gyerekre, aki nem hátrál, amíg nem kapja meg, amit akar.
- Állandóan rohan szórakozást keresve, nem tudja, mit akar.

- Mivel a hős maga nem tekinti az életét értékesnek, elkezd játszani vele. „Fatalista sors”- minden megnyilvánulása morbid kíváncsiság által generált .
- alakját az író önéletrajzi vonásokból és byroni meg puskini jegyekből formálta egyénivé. A nagyra hivatott ifjú nemes törekvéseit megbénítja, energiáit pusztítóvá torzítja a korai kiábrándultság, a világ alacsonyosságának élménye és a céltalanság érzése.
- A múlt századi orosz irodalomban a „felesleges ember” sokarcú típusának ~ az egyik legelső és legmarkánsabb képviselője.

Köszönöm a figyelmet!

Forrás:

- <https://www.arcanum.hu/hu/online-kiadvanyok/Lexikonok-irodalmi-alakok-lexikona-F7D7A/p-F81F4/pecsorin-F820F/>
- https://hu.wikipedia.org/wiki/Felesleges_ember
- https://hu.wikipedia.org/wiki/Korunk_h%C5%91se

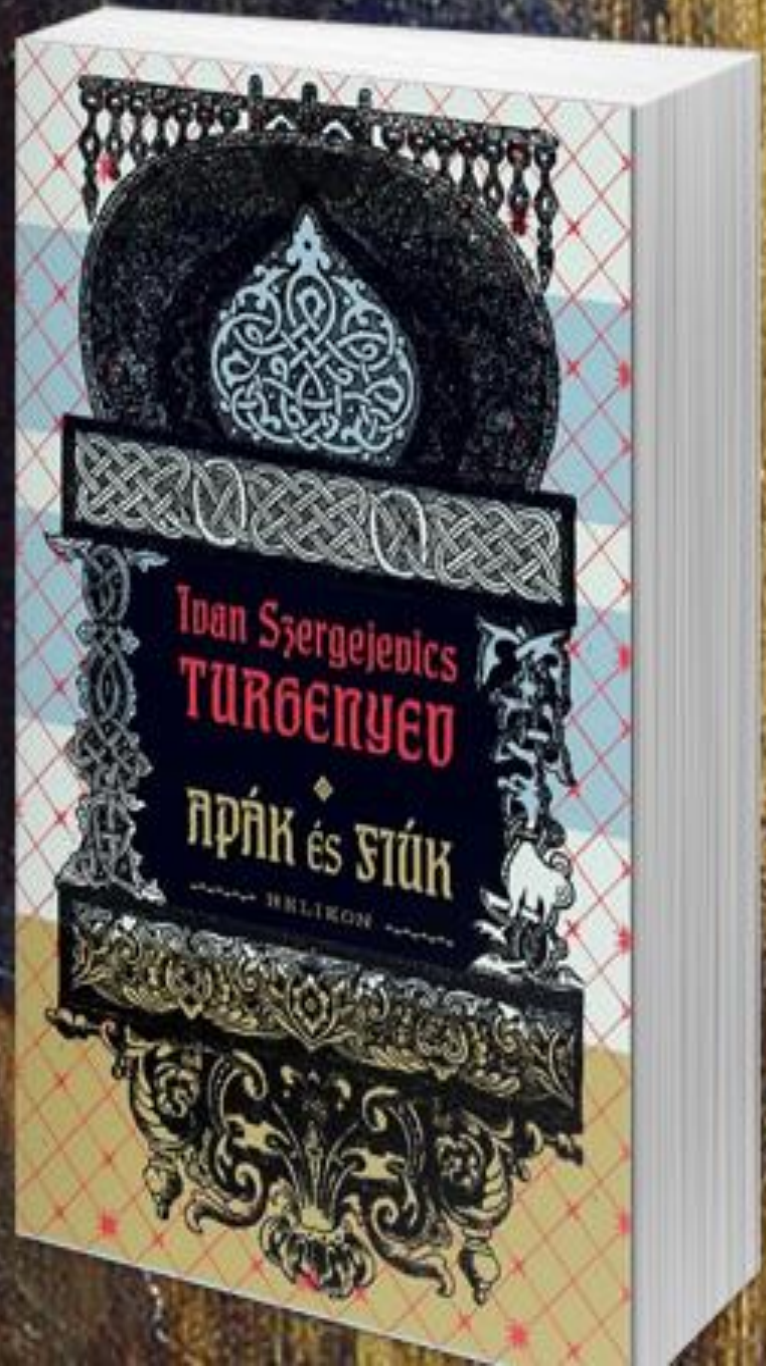
Készítette: Bóné Anna ☺

*Hero Of Our Time (2006)
Pecsorin (Igor Petrenko)*

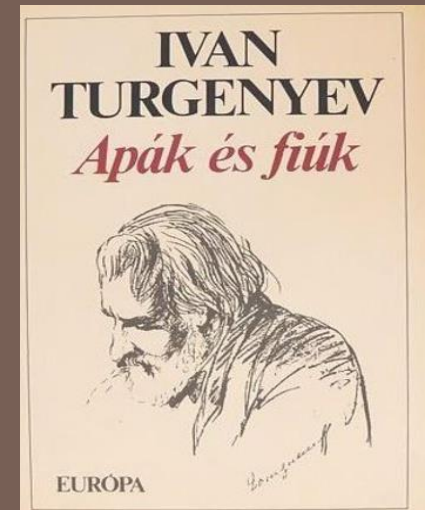
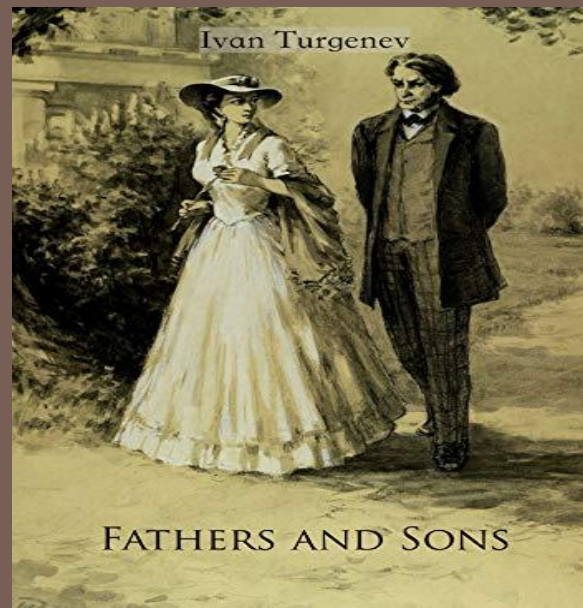
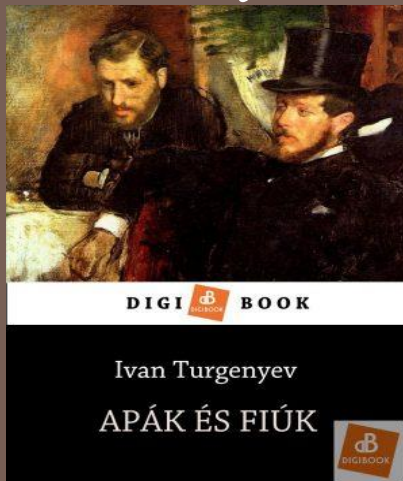
A detailed oil painting of an elderly man with long, wavy white hair and a full white beard. He is looking slightly to the right of the viewer with a thoughtful expression. The background is dark and textured.

**FELESLEGES
EMBER AVAGY
BAZAROV**

Felesleges ember:

A felesleges ember birtokában van a cselekvéshez szükséges erőnek és lehetőségeknek, nem lát értelmes teret, lehetőséget, célt a cselekvésre, ezért nem csinál semmit, de a céltalanság tudata felsőbbrendűségi érzettel is eltölti a cselekvőkkel szemben. Jellemzője az unalom, az idegenség és a tétlenség. Pontosan ilyen embert mutat be Turgonyev az Apák és fiúk című könyvében

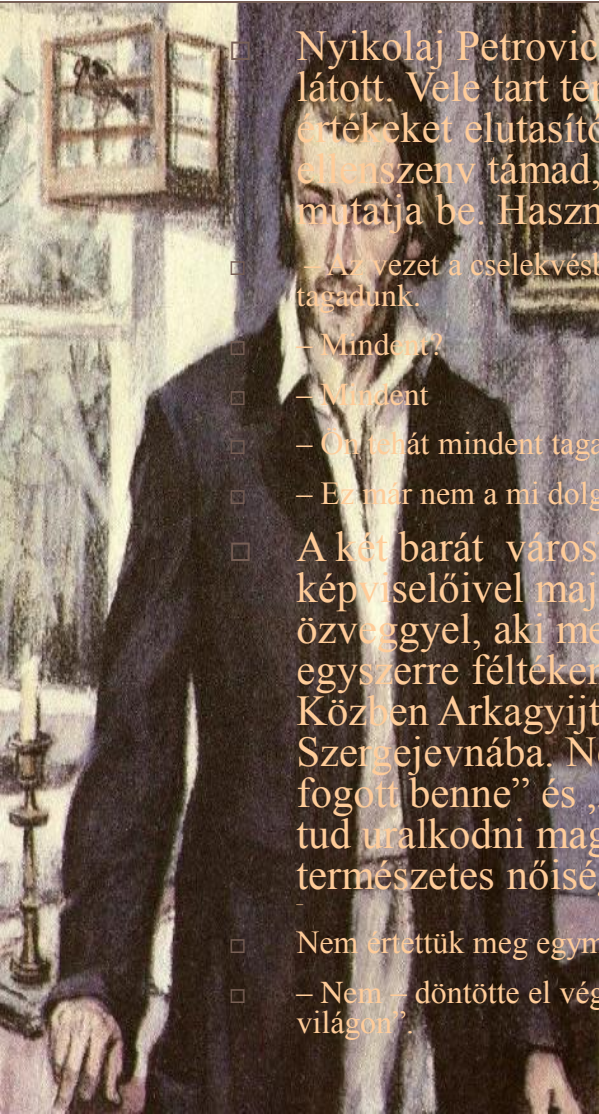

Bazarov személye:

Bazarov Jevgenyij Vasziljevics a regény központi alakja. Nőtlen fiatalember, az orvosi akadémián egy év múlva végez, leendő orvos. Hagyományos értékeket elutasító nézeteket vall. Természettudományos érdeklődésű. Nihilizmusa és hűvös racionalizmusa szembeállította az idejemúlt nemesi illuzionizmussal. Nem ismer el semmilyen tekintélyt, és megveti a szerelmet. Bazarov azt vallja, hogy Oroszország bátor tette kész fiataljainak mindent le kell rombolniuk, amit az előző nemzedékek építettek és képviseltek, s aztán új világ felépítése már egy új nemzedék feladata lesz. Az új világban nem lesz bűn, mert a társadalom nem rontja meg az embert.

Elejétől a végéig:

- Nyikolaj Petrovics Kirszanovhoz hazatér az egyetemről fia, Arkagyij, akit egy éve nem látott. Vele tart természettudományos érdeklődésű Jevgenyij Bazarov, aki a hagyományos értékeket elutasító nézeteket vall. A viseltes öltözékű, plebejus Bazarov között kölcsönös ellenszenv támad, ami hamar világnézeti vitákhoz vezet. Arkagyij a barátját „nihilista”-ként mutatja be. Hasznos dolgokon kívül mindent tagad.
- – Az vezet a cselekvésben, amit hasznosnak ismerünk el... A mi korunkban a leghasznosabb a tagadás, tehát mi tagadunk.
- – Mindent?
- – Mindent
- – Ön tehát mindent tagad, vagy pontosabban kifejezve, mindent rombol... No de építeni is kell.
- – Ez már nem a mi dolgunk... Előbb meg kell tisztítani a helyet.
- A két barát városba megy. Megismerkednek a helyi „progresszió” ironikusan ábrázolt képviselőivel majd a kormányzói bálon Anna Szergejevna Ogyincovával, a szép és gazdag özvegygel, aki meghívja őket vendégségbe a házába, ahol húgával, Kátyával lakik. Bazarov egyszerre féltékeny lesz barátjára, pedig az asszonyt épp az ő különös egyénisége vonzza. Közben Arkagyijt Kátya kezdi érdekelni. Bazarov a beszélgetéseik során beleszeret Anna Szergejevnába. Nemcsak vonzalmat érzett az asszony iránt, hanem „valami más is talajt fogott benne” és „felháborodva látta meg magában a romantikust Egy alkalommal már nem tud uralkodni magán: szerelmével szinte ráront Ogyincovára, aki ezt érdeklődésével és természetes nőiségével maga váltja ki, de a vad szenvedély láttán megijed és visszautasítja.
- Nem értettük meg egymást, – mondja, később magában:
- – Nem – döntötte el végre –, isten tudja, hova vezetne, ezzel nem lehet tréfálni, és a nyugalom mégiscsak a legjobb világon”

Folytatás:

Visszatérnek a Kirszanov-birtokra. Arkagyij megunja barátját, Anna Szergejevna házába utazik és hamarosan bevallja szerelmét Kátyának. Bazarov tovább végzi mikroszkópos vizsgálatait, sétálgat Fenyecskával és egy reggel megcsókolja a kertben. Pavel Petrovics meglesi és másnap kihívja párbajra. Bazarov ostobaságnak tartja a párbajt, de egykedvűen rááll; könnyebben megsebesíti kihívóját és rögtön be is köti a sebet. Azután az ellenfelek kissé zavarban, de szinte barátként társalogva ülnek a földön, míg értük jön a kocsi.

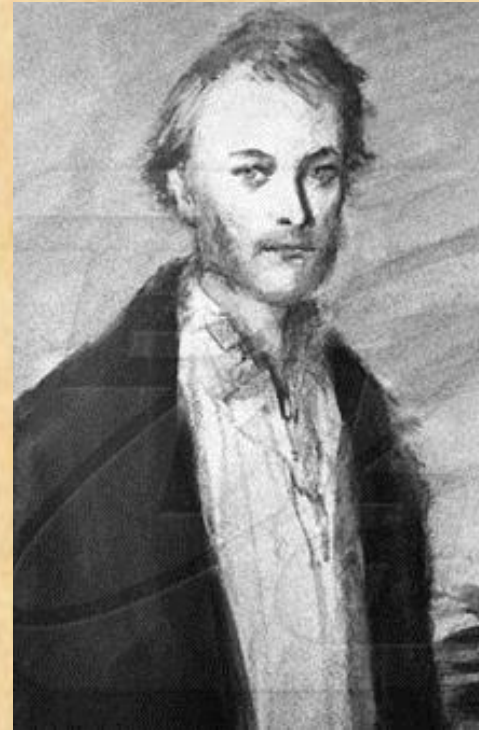
A párbaj után Bazarov is Anna Szergejevnához siet. Az asszony továbbra is tartózkodó, mégis marasztalja, mert „jó beszélgetni” vele. Bazarov úgy érzi, alamizsnát kínálnak neki, amit nem fogad el, és udvariasan elköszön. Elválik Arkagyijtól is, aki Kátyával kettesben maradva nyugodtan ismeri el, hogy teljesen „megszabadult” barátja befolyásától. A lány véleménye: „Ő ragadozóféle, mi pedig, maga meg én, szelídek vagyunk.” Bazarov visszamegy szülei házába, lázasan dolgozni kezd; néhány hétig akar maradni, de napokon belül levertség fogja el, majd egy boncoláskor vérmérgezést kap. Halálos ágyán Anna Szergejevna meglátogatja.

Főhős magabiztosnak és kényelmesnek érezte magát, de aztán, ahogy az idő megmutatta, nem találta magát boldognak nihilista képében, talán csak a „belső életért”.

Apák és fiúk

Turgenyev, a regény írója

Bazarov, a regény központi alakja

- Bazarov a regény központi alakja, „nihilista”, nőtlen fiatalember, aki egy év múlva végez leendő orvosként.
- Elveti a tekintélyt, az elveket, a liberalizmust, az arisztokratizmust, az orosz intézményeket és közállapotokat; a művészetet hiábavalóságnak, a lelki élet megnyilvánulásait „romanticizmus”-nak tartja, a nőben csak nőstényt igyekszik látni és a hasznos dolgokon kívül mindent tagad.

„- Az vezet a cselekvésben, amit hasznosnak ismerünk el... A mi korunkban a leghasznosabb a tagadás, tehát mi tagadunk.

- Mindent?

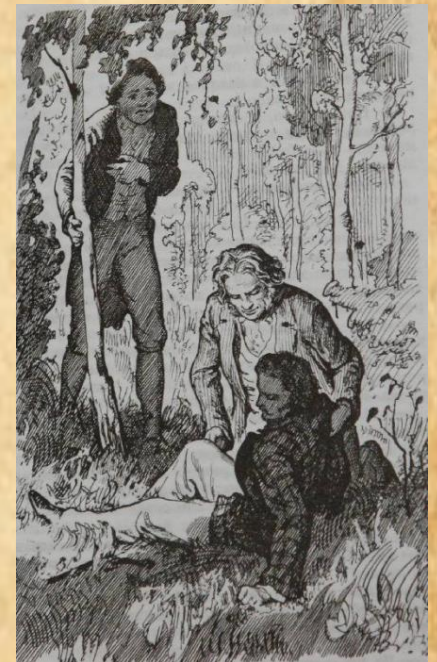
- Mindent. (...)

- Ön tehát mindent tagad, vagy pontosabban kifejezve, mindent rombol... No de építeni is kell.

- Ez már nem a mi dolgunk... Előbb meg kell tisztítani a helyet.” 10. fejezet, 615. o.

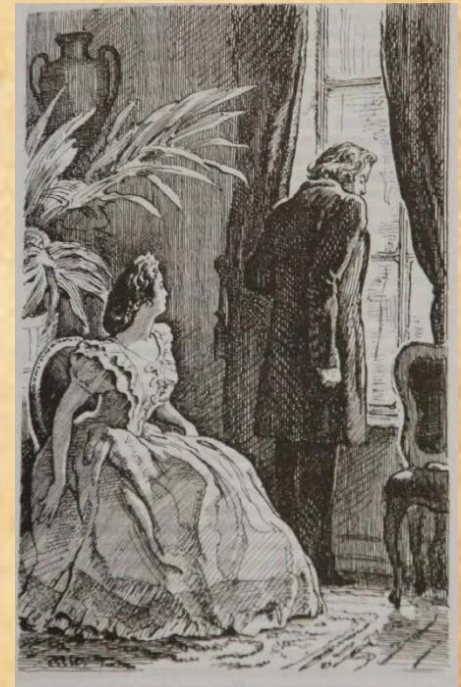
- Bazarov és vele tartó barátját, Arkagyijt – a fiúk nemzedékének képviselőit – „követi” a cselekmény fővonala. A történet két súlyponti része, legfontosabb jelenete – Bazarov és Pavel Petrovics vitája (10. fejezet), valamint Bazarov szerelmi vallomása (18. fejezet) – a regény szerkezetében teljesen szimmetrikusan helyezkedik el.

- „Nekünk drága kincsünk a civilizáció, igen, igen, tisztelt uram; drága nekünk a gyümölcse.” 10. fejezet, 619. o.

- Megismerkednek a helyi „progresszió” ironikusan ábrázolt képviselőivel, majd a kormányzói bálon Anna Szergejevna Ogyincovával, a szép és gazdag özvegyel, aki meghívja őket vendégségbe a házába, ahol húgával, Kátyával lakik. Közben Arkagyijt Kátya kezdi érdekelni. Bazarov a beszélgetéseik során beleszeret Anna Szergejevnába.
- De Ogyincova a vad szenvedély láttán megijed és visszautasítja.

„– Nem értettük meg egymást, – mondja, később magában:
– Nem – döntötte el végre –, isten tudja, hova vezetne,
ezzel nem lehet tréfálni, és a nyugalom mégiscsak a legjobb
világon.” 18. fejezet, 682. o.

- A tanév végén Bazarov hetekig barátja, Arkagyij Kirszanov apjának udvarházában vendégeskedik. Ott vitákat folytat Arkagyij liberális apjával (Nyikolaj Petrovics) és annak bátyjával (Pavel Petrovics), nyíltan hangoztatva az ő életfelfogásukkal ellentétes, alapvető értékeket is tagadó nézeteit. Bazarov tovább végzi mikroszkópos vizsgálatait, sétálgat Fenyecskával (Nyikolaj szeretője) és egy reggel megcsókolja a kertben. Pavel Petrovics meglesi és másnap kihívja párbajra. Bazarov ostobaságnak tartja a párbajt, de egykedvűen rááll; könnyebben megsebesíti kihívóját és rögtön be is köti a sebet. Azután az ellenfelek kissé zavarban, de szinte barátként társalogva ülnek a földön, míg értük jön a kocsis. Arkagyij pedig megszereti és eljegyzi az özvegy húgát, Kátyát, és végleg eltávolodik barátjától. Bazarov végül idős szüleihez utazik és ott egy véletlenül szerzett sebtől meghal.

A "SPLEEN"

Childe Harold zarándoklása

Childe Harold Zarándokút egy hosszú elbeszélő költemény négy részben Lord Byron írta. A vers 1812 és 1818 között jelent meg. Az "Ianthe"-nak szentelve egy világfáradt fiatalember utazásait és elmélkedéseit írja le, akiket kiábrándított az élvezet és multság életéből, és idegen országokban figyeli a figyelemelterelést. Tágabb értelemben ez a melankólia és kiábrándultság kifejezése, amelyet a forradalom utáni és a napóleoni korszakháborúiból fáradt generáció érez. A cím a *childe* kifejezésből származik, egy középkori cím egy fiatal férfinak, aki lovagjelölt volt.

Szerkezete

A vers négy cantos írva Spenserian versszakra, amely áll nyolc iambic pentameter vonalak egyike követ Alexandrine és rím minta ABABCBCC.

Eredet

- A vers önéletrajzi elemeket tartalmaz, mivel Byron a történet egy részét a 1809 és 1811 közötti Portugálián , a Földközi-tengeren és az Égei-tengeren tett utazásai során szerezte . A dedikáció " Ianthe " -ja volt a szeretet időszak. Lady Charlotte Harley -t használta , körülbelül 11 éves, amikor *Childe Harold* először megjelent. Charlotte Bacon , született Harley, Oxford 5. Earl és Lady Oxford második lánya volt, Jane Elizabeth Scott. Az egész vers, Byron, a karaktere Childe Harold, megbánta kárba fiatalkora, ezért újra értékeli az életét választások és áttekintése magát keresztül folyik a zarándoklat, amelynek során panaszkodott különböző történelmi események, beleértve a Ibériai-félszigeten háború egyebek.

A felesleges ember
Byron: Childe Harold

Bíró Bence

- ✓ Byron első jelentős műveként jelent meg *Childe Harold zarándoklása* című elbeszélő költemény, 1812-ben.
- ✓ Byronról már életében sok titokzatos és érdekes legenda keringett, amik hozzáadtak az olvasás élményéhez.
- ✓ A *Childe Harold* tele van tárgyilagos leírásokkal, tájábrázolásokkal, népszokások leírásával, amik újdonságként hatnak. De található a műben a szabadságért küzdő spanyol gerillamozgalomról szóló leírás, történeti és politikai kitérő is.

- ✓ A Childe Harold olyan összetett mű, ami minden tekintetben megfelelt a kor közönségigényének. Az utazó hőst leginkább a szerzővel lehet azonosítani.
- ✓ A felesleges ember a 19. századi orosz irodalom egyik alaptípusa.
- ✓ A költőt ebben a műben a magányosság és a társstalanság érzése járja át.
- ✓ Itt jelent meg először a „byroni hős”, az európai romantika mintájául szolgáló alak.

- ✓ Childe Harold nem kötődik senkihez, de magányára, otthontalanságára büszke. Úgy beszél, mint akit kemény tapasztalatok edzettek.
- ✓ Nem hisz a hűségben, és a nőket csalfának tartja.
- ✓ Utazása során nem a kíváncsiság hajtja, hanem az unalom. Arra számít pl., hogy a tengert is megunja egyszer.
- ✓ A byroni hős jellemzője: közöny, nemes gesztusok, ember gyűlölet, világfájdalom, életuntság.

- ✓ Ezzel az életérzéssel találkozhatunk pl. Puskin: Anyegin c. művében.
- ✓ Goethe a romantikus szellem megtestesítőjét látta Byronban.
- ✓ A magyar irodalomban is megjelent Byron hatása. Pl.: Arany János, Petőfi Sándor, Madách Imre és Ady Endre műveiben.
- ✓ A magányos utazó a romantika kedvelt alakjává vált.

**A MAGYAR
„FELESLEGES EMBER”**

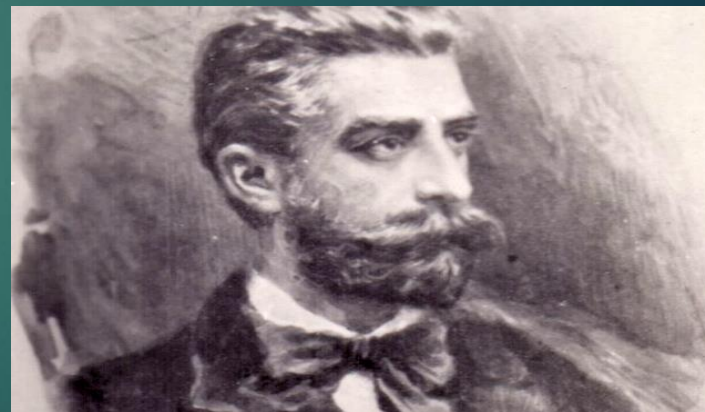

Arany László: Déli bábok hőse

HÚBELE BALÁZS

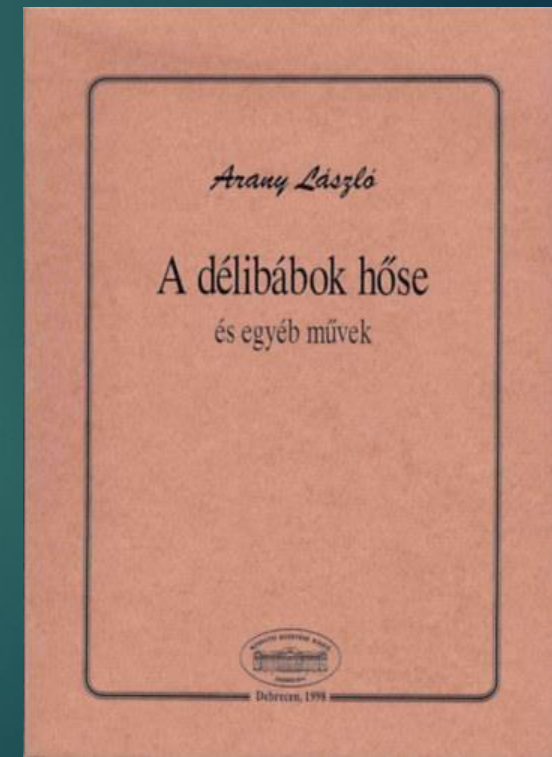
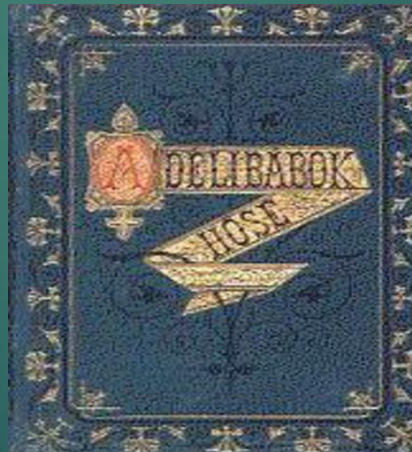
Déli bábok

- ▶ A polgári realizmus fő művei – világszerte – általában prózai regények. A mi kritikai realizmusunk első kétségtelen remekműve egy verses regény: Arany László műve, *A délibábok hőse*. Költője igen kevés verset írt életében, elsősorban esszéíró volt, mellékesen kitűnő műfordító, de olyan ember, akinek az egész irodalom csupán magánygyönyörűség volt, aki a költészettel kiábrándultan tudatos gesztussal felhagyott, napjai java részét afféle komoly polgári tevékenységekre fordította, jogász volt, közgazdasági szakember, idővel bankigazgató, és ötvennégy éves korában gazdag budapesti polgárként halt meg.

Hűbele Balázs származása

- ▶ **Hűbele Balázs** –
kisbirtokos nemes ifjú,
Arany László *A délibábok hőse* c.
versregényének hőse.
Apja honvéd
ezredesként esett el a
szabadságharcban.
Balázs árva; szerény vagyon
és fényes név örököse. Atyja
a nemesi középrendhez
tartozott, a szabadságharcban
honvédezredesként halt hősi
halált. Balázs ábrándos ifjú,
telve bár közepes, de
jóraivaló tehetséggel,
szándékkal és tárgyaltan
ambíciókkal; de senki nem
kormányozza érdekes,
tehetségéhez, egyéniségéhez
mért célok irányába.

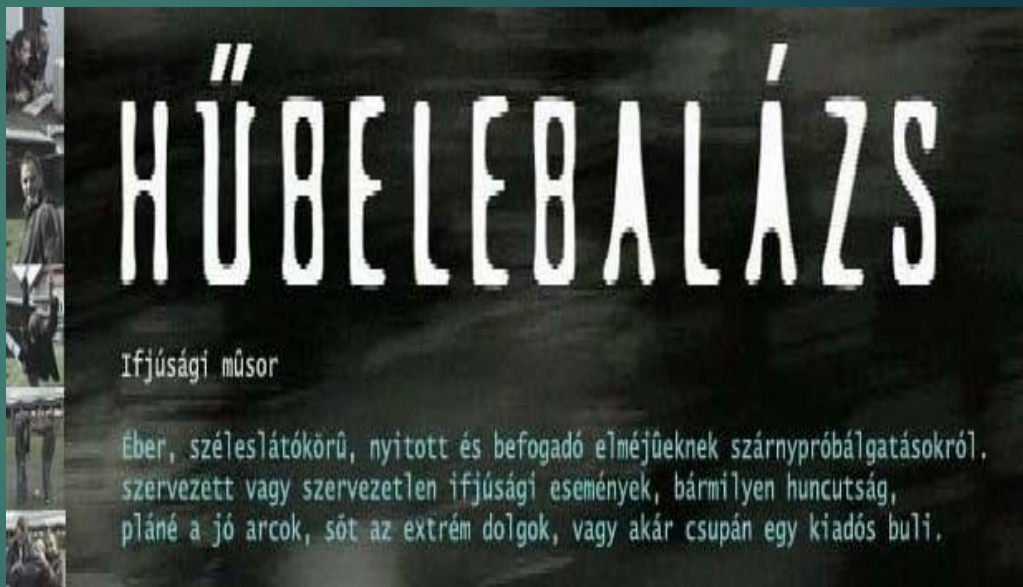
Fontos élet történései

- ▶ ő pesti joghallgató korában kissé kaptos társaival együtt lelopta egy lámpavasról a császári címet, és ezért egy éjszakába fogdába került. Olvasott, művelődött, írói ambíciókat is dédelgetett, közben hivatására is is kettőzött szorgalommal készült.
- ▶ hirtelen támadt lelkesedésében otthagyt az irodalmat, jogot és szerelmet, s beállt önkéntesnek a diadalmas Garibaldi seregébe, akitől akkoriban sok álmodozó várta a magyar szabadság kivívását

Nevének jelentése

- ▶ **Hebehurgia személy**, aki elhamarkodottan, szelesen cselekszik, viselkedik, dönt.
- ▶ – *Te hűbelebalázs! Miért adtál neki kölcsön? – mérgelődik az asszony a férjével. A fiú hűbelebalázként beleegyezett abba, hogy tanulás helyett mást csinál.*
- ▶

Cselekedetei

- ▶ ő pesti joghallgató korában kissé kapatos társaival együtt lelopta egy lámpavasról a császári címet, és ezért egy éjszakába fogdába került. Olvasott, művelődött, írói ambíciókat is dédelgetett, közben hivatására is is kettőzött szorgalommal készült. Sokat járt egy lányos házhoz, a szép Réfalvy Etelka bűvöletében élt, de érzelmeiről valahogy nem akarózott nyilatkozni. Végül hirtelen támadt lelkesedésében otthagyt az irodalmat, jogot és szerelmet, s beállt önkéntesnek a diadalmas Garibaldi seregébe, akitől akkoriban sok álmodozó várta a magyar szabadság kivívását. A harcok végeztével hosszabb ideig bolyongott Itáliában, majd Angliában és más országokban; Nápolyban találkozott régi barátjával, Dezsővel, aki bemutatta újdonsült feleségét: Réfalvy Etelkát. Hazatérve ~ saját birtokát szeretne volna modernizálni, a nyugaton ellesett ötleteket bevezetni, de túl sokat akart és túl sietve, s minden próbálkozása csődöt mondott. Egyre jobban belemerült a vidéki birtokosok korhely, tunya életébe, s jobbik önmagáról már csak az önutálat érzése árulkodott benne. – A név, amely az idősebbik Arany *Bolond Istók*jában bukkant fel először, fia műve nyomán fogalommal, a magyar mentalitás olyan címkéjévé vált, mint a múlt századi oroszok az oblomovizmus (lásd [Obломov](#)). Tehetség, nemes szándék, igyekvés mind együtt van Balázsunkban, de hiányzik belőle az állhatatosság, és még inkább a józan, önmaga adottságaival és a körülményekkel számot vető megfontoltság. A délibábkergetés, a szalmaláng-lelkesedés nem feltétlenül örökérvényű faji bélyeg, de az adott korban a nemzet igazi képviselőjének tekintett magyar nemességet, legalábbis annak tekintélyes részét joggal érte a költő szellemes kritikája.

Cselekedetei 2.

- ▶ **Előbb az egyetemen ivásban és kuruckodó csínytevésekben tűnik ki, majd megorrol társaira: drámaírásba fog, de nem leli irányát. Az áruló típusához keresvén modellt, meglátogatja az áruló hírében álló Réfalvyt; beleszeret annak bájos leányába, Etelkébe, – s rájön, hogy tévedett. Felismeri: Réfalvy tisztességes ember. Abban látja tehát további célját, hogy Etelkét megalázó helyzetéből, tulajdon szerelmével mentse ki. Mire azonban egzisztencia-teremtésre szánja rá magát, kitör az olasz-osztrák háború, ezért hamarjában Itáliába szökik, hogy Kossuth győztes katonájaként, hírneves emberként térjen vissza. Romantikus terveiből, persze, semmi nem válik valóra, s ráadásul szolgálatait is csak kolduspénzzel akarják kifizetni. Csalódása annál keserűbb, mert megtudja: míg ő a dicsőséget hajszolta, Etelke férjhezment. Most már kellőképpen megfontolt, reális célokat akar követni, ezért Angliába hajózik, hogy a dolgos, modern életet megismerje. De annak csak a felszínét látja itt is. Midőn hazatér, reformterveivel csak gúnyt és gyanút hív ki maga ellen, mert nem számol az angol és magyar viszonyok különbségével. Végül is belefárad csalódásaiba: megadja magát sorsának, hazatér vidéken élő nagybátyjához.**

Illusztrációban ábrázolva

Itt egy kis gyerekként ábrázolták ,
mivel ravasz és rossz gyerekként

van benne a költeménybe ■

EMELLETT RENGETEG ÁLMA ÉS CÉLJA VOLT AMI A
KÉPEN IS RAJTA VAN SZEMLÉLTETÉS KÉPPEN.

Személyes véleményem

- ▶ **Fura természetű de mégis jó szíve van. Nagy aspirációk és üres ábrándok jellemzik. A hiperaktivitása és a tettvágya keveredik egymással . Könnyen fel lelkesedik majd hamar lenyugszik. Rengeteg dologba kezd bele de egyiket sem fejezi be rendesen .**

Nagyon erős és bátor , tele van lelkesedéssel és önállósággal . Viszont legtöbbször meggondolatlan ezért sokat csalódik. Nagyon tehetséges de nem jól használja ki. Sokra vihette volna .

Köszönöm a figyelmet!

Készítette: Gyetvai Dorina

Petőfi Sáros:

Pató Pál úr

- Pató Pál úr valós személy volt. Magyar alszolgabíró, községi jegyző. Napjainkban párt viseli a nevét: Pató Pál Párt.

Jellemzők a versből:

- Mogorva
- Béreseire gondtalan
- A költekezés nem zavarja
- A ruhájára igénytelen
- Nem lendíti előre a társadalmat

A versben, az összes versszakban utolsó sorok mindig ismétlődik.
Pató Pál élethez való hozzáállását tökéletesen bemutatja.

"Ej, ráérünk arra még!"

Ábrázolások:

